Július 6.

A delegáció hajnalban eltaxizott a reptérre. Megint egyedül maradtam. ☹ Visszabújtam az ágyba és szundítottam még 4 órát reggel 7ig. Azután befejeztem az „isztánok”-ról szóló blogot és megvártam a lakáskiadó ügynökség dolgozóját. Minden rendben volt, így a 40 dollár depót maradéktalanul visszakaptam. Útnak eredtem, de mielőtt elbúcsúztam volna Almatitól, visszagurultam a motorszervizbe, hogy 1 liter tartalék motorolajat vegyek. Egy gyors tankolás, majd go. Benzinválaszték Almatiban:

96-ossal kényeztettem a Ténérét, mert ugyancsak megérdemli a jó üzemanyagot a tádzsik „vödrös” benzin után…

Balkhash irányába indultam. Mivel az utam nem volt sietős, egy a székely srácokkal 13-ra lebeszélt novoszibirszki találkozó miatt, nem gyűjtöttem aznap sok kilométert.

Egy útszéli kamionos „saslikos” mellett álltam meg ebédelni. Háát, nem biztos, hogy még 1x bevállalnám… 80 % zsír, 10 % hús, 10 % hagyma… Nem laktam jól, mivel a zsíros hús nem a kedvencem… Pedig a képen látható kamazosok azt mondták hogy ez az étel nagyon „haraso”… azaz jó. Hm… aszem más az ízlésünk.

Itt is gyűlt pár FF:

Karagandy régió.

A végtelennek tűnő egyeneseken motorozva egyszer csak hatalmas füstöt láttam meg. Biztosra vettem, hogy egy kamion gyulladt ki. Mivel nagyon lassan közeledtem hozzá, tudatosult bennem, hogy a „tűz” halad. Egyre közelebb érve láttam, hogy a rakomány nem ég, csupán a kamaz ill. kama3 ☺ okád akkora, de akkora füstöt, hogy ilyet én még életemben nem láttam. Előzésnél konkrétan vagy 10 métert vakon vezettem… Szerencsére mikor váltott megszűnt a füst, így be tudtam lesni a szembejövő forgalmat…

Sajnos az utak mentén sok (túl sok) emléktárgyat látok. Hol egy kormányt, hol egy emlékkövet, hol egy koszorút…. Mindnél nem tudok megállni, de ehhez visszamentem:

Megálltam pár percre és megemlékeztem egy motoros társamról. Eszembe jutott, hogy Őt is hazavárták…. Vigyázni kell! Ezzel a gondolattal ültem vissza a motorra és egy kicsit lassabb tempóra kapcsoltam…. ☹

Egy a gps által kempingnek jelzett kamionos parkolóba találtam szállást, ahol szobát is adtak ki. A nem túl kedves személyzet reggeli és vacsora nélkül 7000 Tengéért adott nekem egy szobát… hmmm Sokalltam, de végül belementem. A recepciós egyezkedés után, igyekeztem a motorhoz, de ekkor már egy kedves „kazah” család állta körbe. Itt ismerkedtem meg az Asztanában lakó Alekkel, feleségével Fatimával és az édes kis lányukkal Dianával. Alek nagyon érdeklődött a túra után, és már kínált is az Almatiban lakó anyós által csomagolt főtt tojásból és csirkemellből. Merthogy Ők is az Almatiból Asztanába tartó útba egy éjszakát beiktattak. Szó szót követett. Majd mikor kiderült, hogy itt 7000 Tenge a szállás, Alek a recepcióra sietett. Rögtön kaptam egy 5000 Tengés szobát és hirtelen reggeli is járt a szálláshoz. Az esti menüt lefordította nekem Alek, amikor már söröztünk. Mikor fizetni akartam, Alek nem hagyta hogy rendezzem a számlát, merthogy én Kazahsztánban vagyok az Ő otthonában (egyébként Alek koreai, a párja pedig kínai, azért van fentebb a „kazah” család idézőjelben…) és

itt én vendég vagyok. Hát mondom ezt valahogy viszonoznom kell, így sutyiban rendelni akartam még egy sört mindkettőnknek. Erre a recepciós hölgy kérdőn nézett rám, merthogy ott van az asztalon még 2 teli sör. Megelőzött ez a kedves kazah/koreai férfi!!! Hihetetlen. Ja és ez nem minden, merthogy papírra vetette a telefonszámát, és a címét, hogy Asztanában mindenképpen keressem meg és vendégül látnak annyi napra, amennyit a kazah fővárosban tölteni szeretnék! Fantasztikus. Nem tudom mivel érdemeltem ki ezt a törődést, de köszönöm a sorsnak. Elbúcsúztunk, azzal hogy Asztanában találkozunk.

Július 7.

Reggel úgy is volt, ahogy Alek ígérte. Bőséges reggelit kaptam, sőőőőt, a recepciós lelkére lett kötve, hogy én „nagy utazó vagyok” és csomagoljon nekem ebédre valót is… Az előző napi hűvös kiszolgálás másnapra baráti és kedves lett. Nagy csomag ételt kaptam és fotózkodást kértek:

A nagy reggeli meglepetésben nem néztem a napi számlálóra és csak 40 km megtétele után láttam, hogy 370-en áll az óra… Ajaj, tankolni kellett volna… Gyors GPS-es benzinkút keresés után inkább megkockáztattam az előre haladást, mint a visszafordulást… 70 km-re láttam egy kutat a térképen… Gondoltam megpróbálom… Fegyelmezett 90 km/órás sebességre ráállva 448 km-t mutatott a napi számláló a következő kútig. Ekkor már ugyancsak „porzott a tank”. Sajnos 2x10 km kitérőt kellett tennem a benzinkúthoz…Na de!!! A

garmin egy gyár területén fekvő magán kutat jelzett, amely nyilvános tankolásra nem vehető igénybe… Hoppá, na most mi lesz??? Kiderült, hogy a falucskában van egy apró másik benzinkút is, de a kutast fel kell hívni, hogy menjen oda, mert kuncsaft érkezet…

A benzin ellenértékét előre ki kellett fizetni, mint Kazahsztánban mindenhol:

Nem kívántam 10 L-nél többet tankolni, ugyanis itt is csak 80-as volt. ☹

Karagandi felé haladva egy laktanya mellett haladtam el. A kép ott készült:

Karagandi:

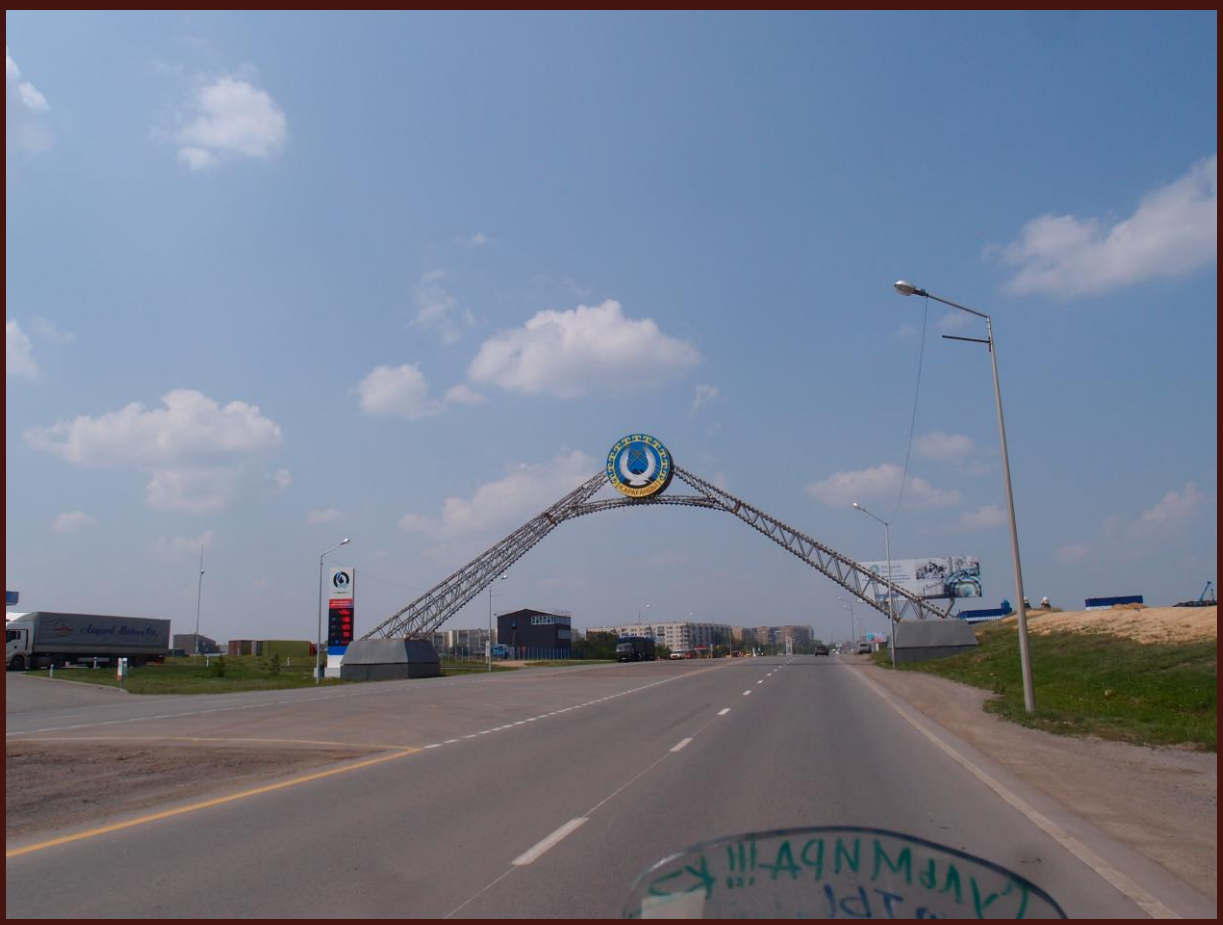

A városba érve egy szuper cukrászdában kötöttem ki, ahol egy kávé és egy csoki torta társaságában interneten hazatelefonáltam, ill. a közelben egy elfogadható árú szállást foglaltam. Közben a motorom mellett meg-megálló helyieken mosolyogtam. Volt aki negyed óráig nézegette a motort, minden elképzelhető irányból! ☺ Gyűlt pár FF is, de nagyon sok le is kopott már. Valami jobb filcet kellett volna venni a bazárban. ☺

A szállás elfoglalása után engedve a családi reklamációnak borbélyt kerestem. Megszabadultam a hajam egy részétől és a szakállamtól is. A „gyévucskával” egy sikeres activiti után megegyeztünk, hogy milyen legyen az új frizura. Félkészen:

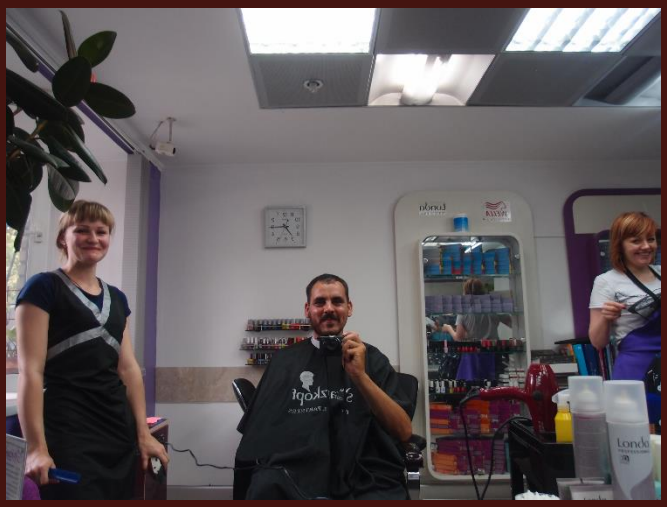

Volt pár kitörő nevetés a szakáll levágása közben, de mindhárman és pár várakozó személy is jól mulatott… ☺ Azt persze nem értettem miről beszéltek, de a tekintetekből azt vettem le, hogy nem gonoszkodnak, inkább a szokatlan szitun mulatnak. ☺

A fodrászkodás után egy gyorsbüfében dönert ettem, miközben egy indiai egyetemista srácot kérdeztem, hogy hol tudok a fényképezőmhöz USB töltőkábelt vásárolni. Sajnos az Olympus kamerák USB csatlakozója nem a szabványos „mini” vagy „micro” hanem egy speciális csatlakozó, ami nagyon ritka. Az egyetemista srác eltaxizott velem a város központba, de sajnos 4 különböző boltban sem találtuk a keresett kábelt.

Ekkor már a gép mindhárom akksija ugyancsak merülő félben volt. Visszatértem a szállásomra, majd nyugovóra tértem.

Július 8.

Aznapi etapom kb 200 km-re volt tervezve. Ez nagyon kevés, de túl korán érnék Novoszibiszkbe így kényelmesre vettem…

Karagandi és Asztana között végig útépítés van. Néha kiváló minőségű aszfalton motoroztam, néha letereltek poros, murvás útra.

Az ebéd egy útszéli, a tegnapinál sokkal jobban kinéző étteremben lett elfogyasztva:

A hús sokkal gusztusosabb és finomabb volt mint tegnap. Igazán jól laktam!

Mire kimentem a parkolóba már a filctollat keresték a motoron….:)

Végül 15 óra magasságába Asztanába értem:

A cím korrekt volt, így azonnal meg is találtam Alek autóját, és hívtam telefonon, hogy a kocsija mellett állok. 5 perc múlva ott volt. A motor garázsban, mi pedig már lifteztünk is fel a 9. emeletre.

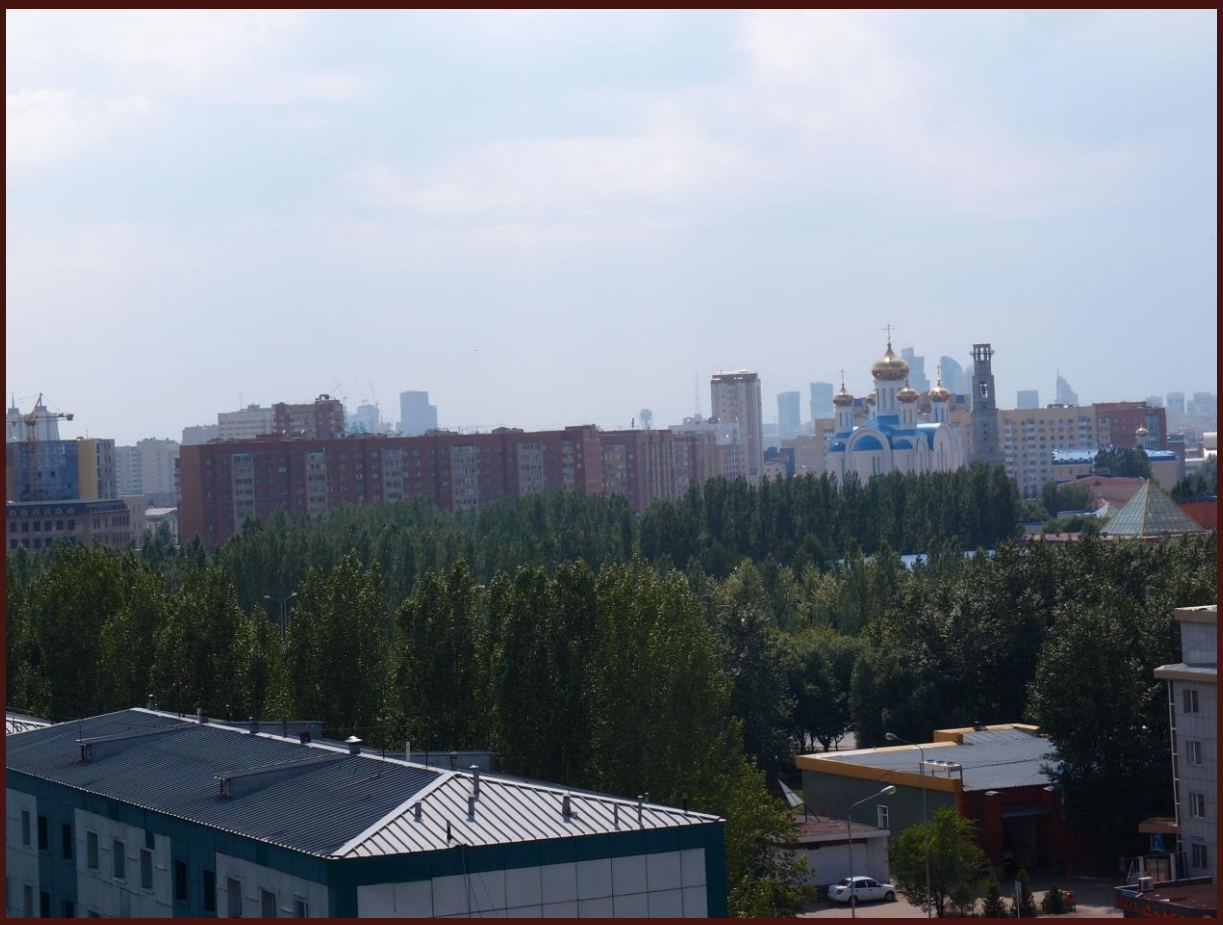

Még le sem raktam a cuccaimat, Fatima már tele is rakta az asztalt ételel:

Fantasztikus vendégszeretetük van ezeknek az embereknek. Alek bíztatott, hogy együnk, mert utána már indulunk is várost nézni.

Mivel csak két napot maradok, így minden percet ki kell használni, mondta, és már a kocsi kulcsát szorongatta. Hát arra nem számítottam, hogy városnéző túrára is elvisznek… Ők viszont ezt betervezték…

Alek idejét, energiáját és pénzét sem kímélve két nap alatt családi kísérettel bemutatta nekem Asztanát. Ehhez hozzátartozik, hogy a fényképezőmhöz 4 boltban keresett kábelt, mire az ötödikben egy külső akkumlátor töltőt talált, pont ehhez a típushoz. Mivel az összes belépőmet kifizette, merthogy én vendég vagyok, a töltőt már nem hagyhattam. Szabályosan úgy kellett a kasszánál félretaszigálnom, hogy ezt azért már NEM!!!! Egy séta alkalmával sikerült fagyira és italra meghívnom a családot. Ekkor Alek épp telefonált, így nem tudott reagálni…Örültem, hogy végre én is adhatok valamit!!!

Asztanáról: Sajnos időm nem engedi, hogy minden képet kommentáljak. Google a barátotok, így ő majd segít. Az egymillió fős új, modern, tiszta, és épületeivel több guinness rekordot is tartó nagyváros pár képben így néz ki:

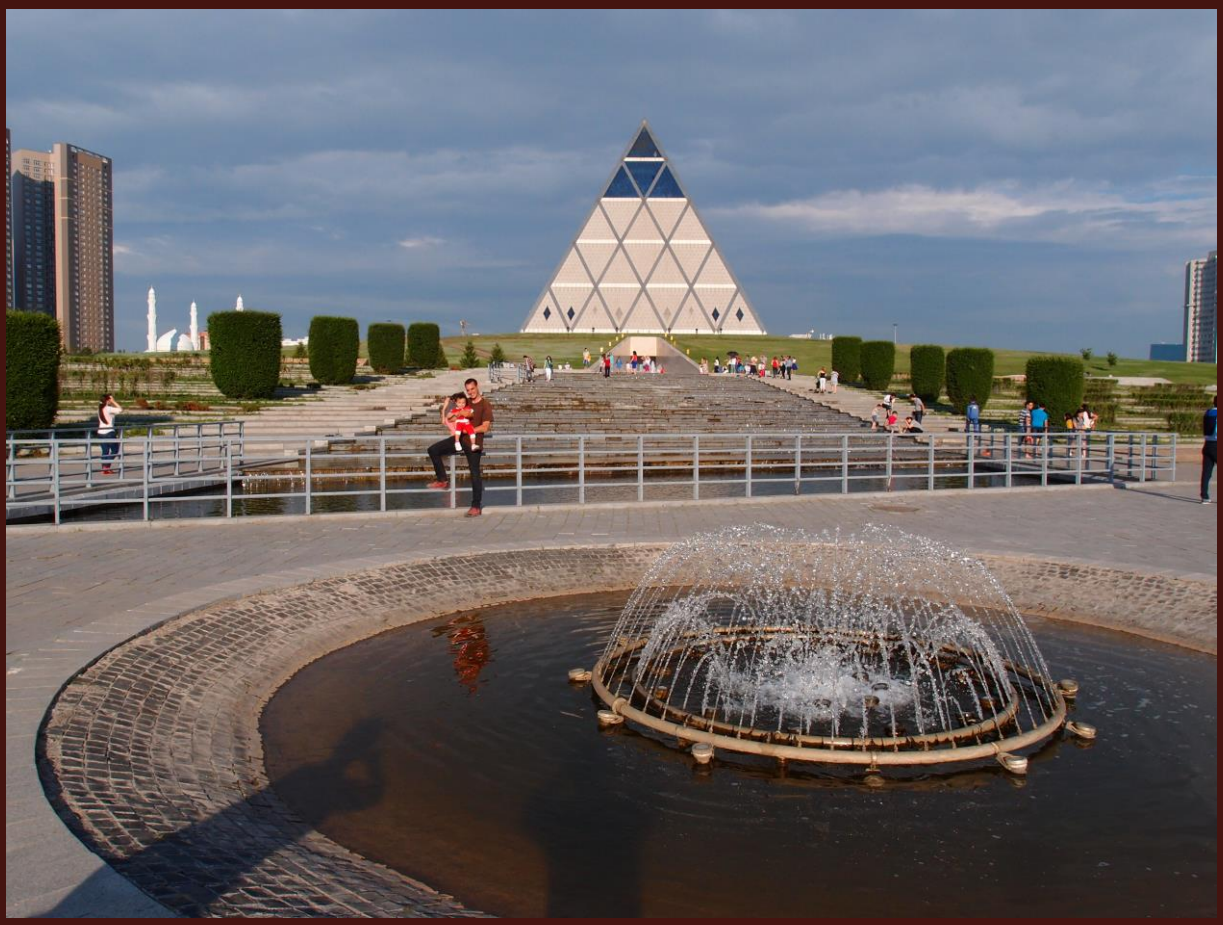

Nem csak Párizs New York és London csillogó nagyváros….a lány szerint Moszkva is. Remélem meglátJUK.

Dianával a piramisban:

Egyszemélyes angol-német, kevert nyelvű vezetést kaptam a nem mindennapi épületben:

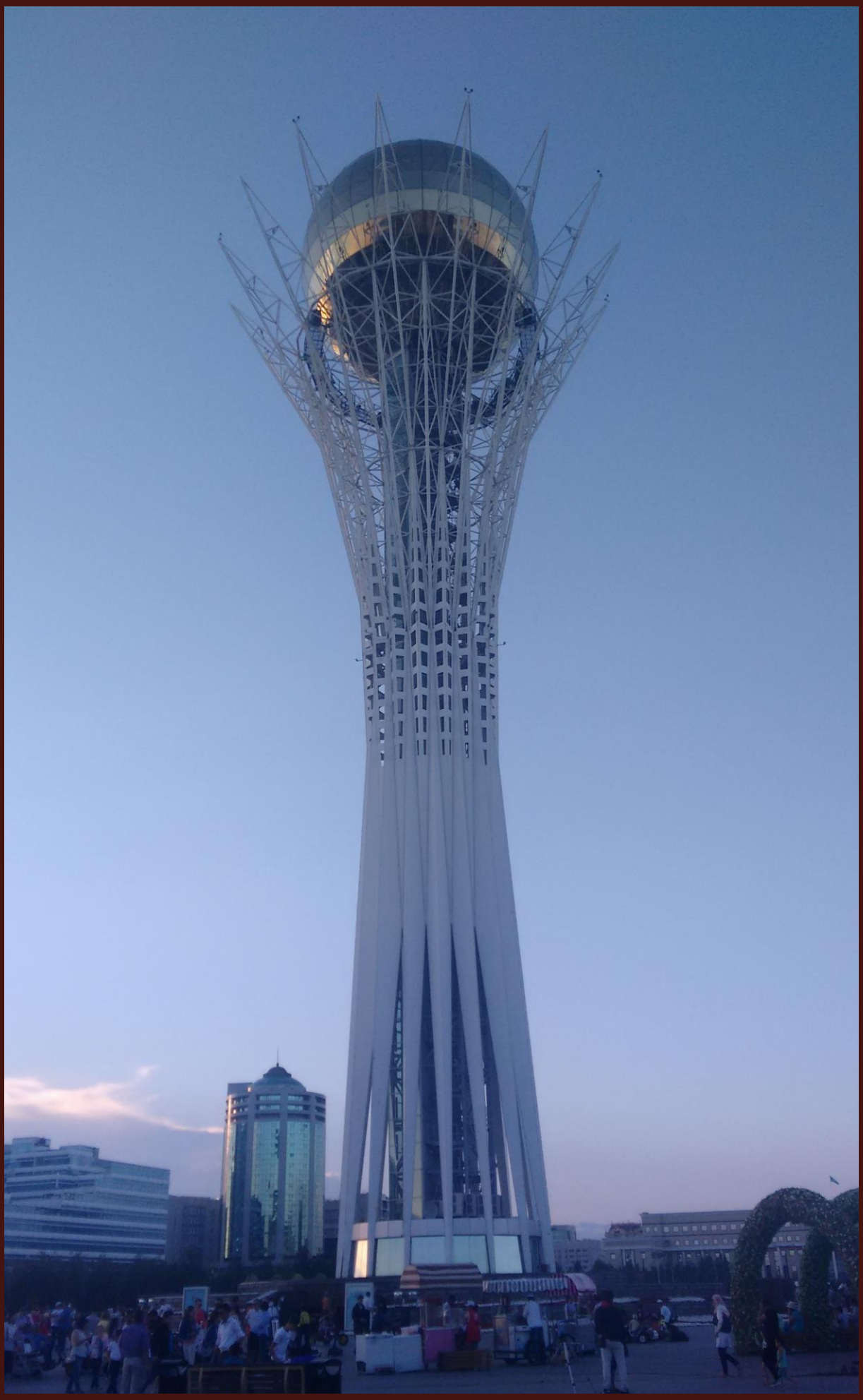

A Bajterekbe is felmentünk.

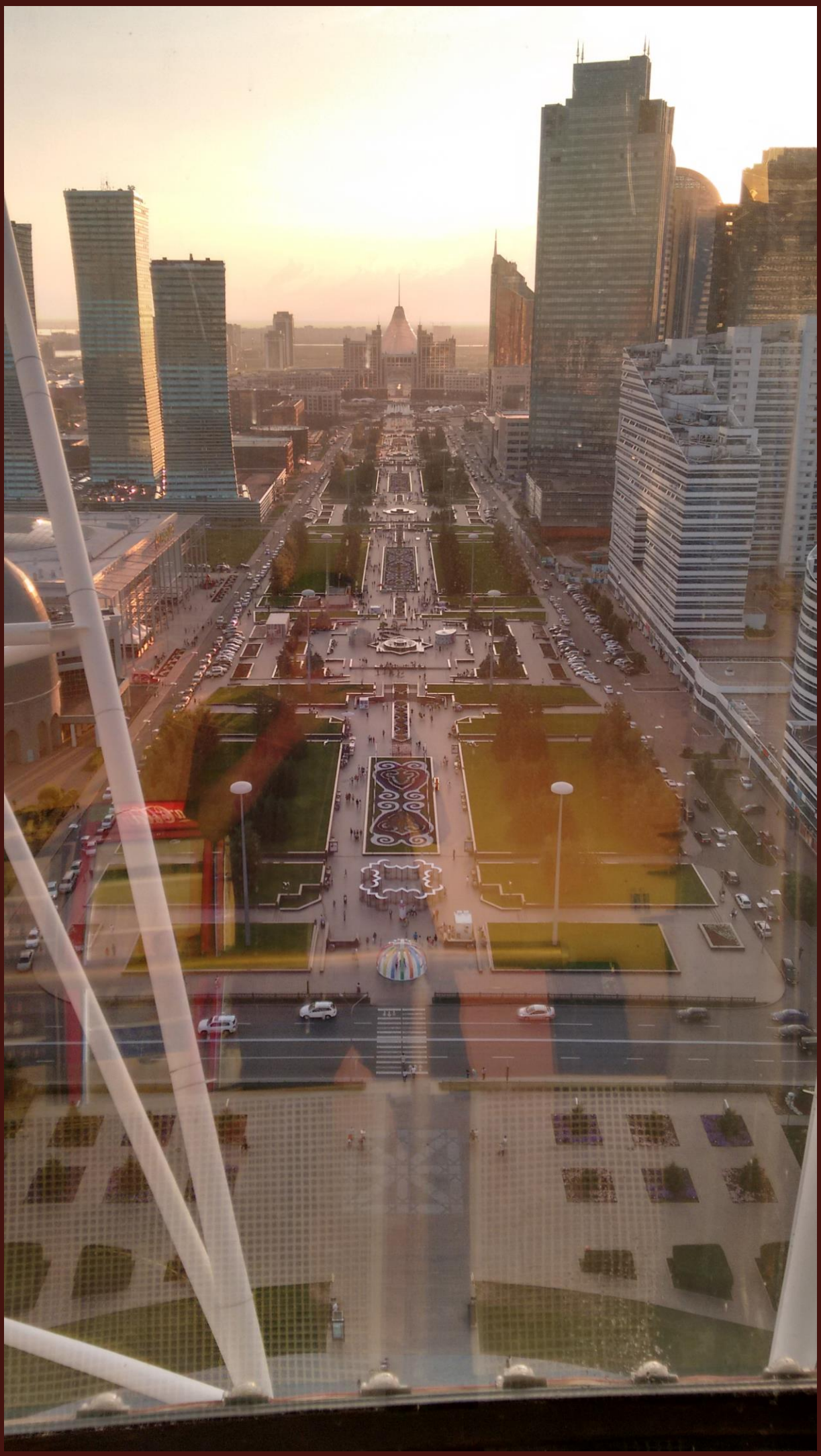

Július 9.

11 órakor újra nekiestünk a városnak. A kis „Dájáná hercegnő” is készen állt a városnézésre. :)

Egy hatalmas tropicariummal kezdtük:

Itt cápát fogtam és teknőst nyomtam a fejem fölé. ☺

RE

A vizivilág után egy hatalmas parkba sétáltunk, ahol a kis vezetőnk jó 40 percben elmesélte Kazahsztán mini térképén sétálva az ország nevezetességeit.

Előtérben kicsiben, a háttérben nagyban a négy hatalmas épület.

A „térképgyúrás” után városi séta következett:

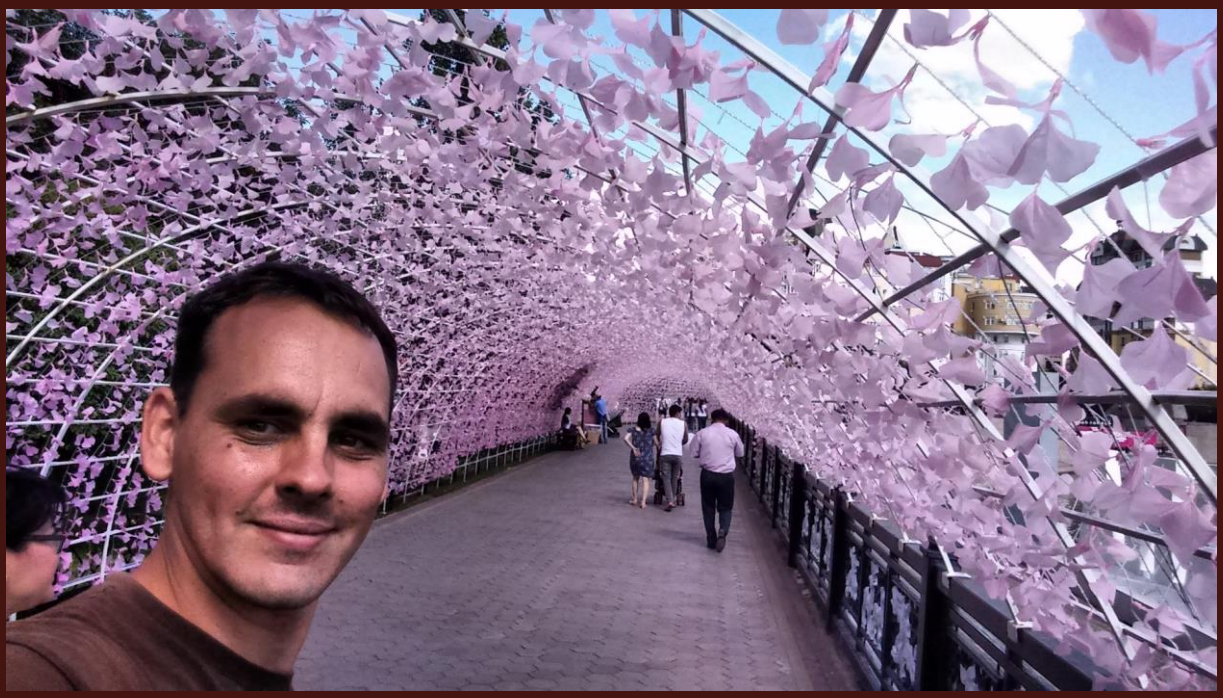

Majd a nem egész egy éves Nemzeti múzeumba léptünk be VIP jeggyel, ugyanis az előző nap megismert, kissé illuminált állapotban lévő új „barátunk” tartotta a szavát, hogy ő majd minket bevisz a múzeumba… Hát egyikünk sem gondolta, hogy emberünk emlékszik még ránk…

Kis visszatekintés: Hát Ő az!!!

A fekete sapkás Úr előző nap Asztana leghíresebb tornyának büféjében Alekot vízzel itatta, engem pedig vodkával és sörrel…. Én két vodka és egy sör után kiszálltam a játékból, de Ő a sokadik után akadozó nyelvvel ígérte, hogy holnap majd bevisz minket a Múzeumba, merthogy ilyen „nagy utazónak” (Alek mindenkinek ezzel dicsekedet…) ezt látnia kell!!! Emberünk a múzeum takarító brigádjának a főnöke és privátban muzulmán vallása révén három nő férje…

Egyikünk sem bízott ebben az ígértben. Hát nem lett igazunk. Barátunk tartotta a szavát, és mindhármunknak jegyet intézett. (a kis Dianának ingyenes volt).

Így hát:

A múzeum után étkezés:

Majd otthon még egyszer:

Koccintás Alekkal, egy jófajta magyar pálinkával, majd egy helyi főzésű kazah sörrel mindezt lekísértük… ☺ Fekvés, alvás…

Július 10.

Útnak kell erednem, pedig Asztanában volna még mit megnézni. Már a kezem is a gázkart kívánja, így örülök, hogy tovább szelhetem a kilométereket.

Búcsúzom ettől a hihetetlenül kedves, segítőkész és vendégszerető kazah, koreai, kínai családtól. Élmény volt Velük ez a két nap! Rachmet Alek, Fatima és Diana!!!! (a Rachmet kazahul köszönöm-öt jelent.)

Alek ragaszkodott hozzá, hogy kikísérjen ill. kivezessen Asztana határáig. (mondtam, hogy szükségtelen, mert a GPS-em jól végzi a dolgát, de Ő ragaszkodott hozzá!) Oké.

Hát mit ad a sors??? Emberünk, mármint a takarító főnök ott várt ránk, hogy kezet rázhasson velünk, és jó utat kívánhasson nekem.. Kész voltam…. ☺ Hihetetlen…

Végül tényleg elbúcsúztunk és útnak eredtem. Az építkezések egészen Pavlodarig nem szűntek meg, így ilyen utakon motoroztam:

Eljött az ebéd ideje. Na ki találja ki mit ettem??? Saslikot? Dehogy!!! Hát persze hogy Fatima által csomagolt kisebb hadseregnek is elég ételt… Nem bírtam megenni, annyi volt!!

Egy tankolást követően gyerekcsoport szaladta meg a motort. Még szerencse, hogy 3 filcem is van, így megosztoztak. ☺

Na már most, itt egy érdekes műszaki hibája volt a motornak… Szokásom, hogy előbb indítom a motort, és után veszem fel a sisakot,

hogy füldugó nélkül is halljam a motor hangját… Nem tudom, megnyugtat, ha tiszta „zenét” hallok… Ez esetben nem volt ez így… Indítás után valami plusz felharmonikus is jelentkezett…. Füleltem jobbról, majd balról. Balról erősebb volt a hang. A vezérmű lánc lenne??? Annak nem ilyen hangja van… Piros vészleállító megnyom….. hoppá, hoppá, hoppá…. az önindító tekeri a motort annak ellenére, hogy nem nyomom az indító gombot. Gyújtás le, kulcs ki, csak tekeri…. Áááh, összeégett az indító relé kontaktja, és direkt áramot kap az önindító… Ember nem pakolt le olyan gyorsan még a motorról, mint én… Spanifer le, hengerzsák le, ülés le (közben nyomorult önindító tekeri a motort) majd a svájci kés elő a motoros kabátom zsebéből és már tekertem is ki az akkumlátor sarujának csavarját. Megállt…

Azt gondolom a hiba ebben a relében lehetett. Hozzákocogtattam a bukócsőhöz! Azóta újra hibátlan. (Remélem az is marad….)

Estére Pavlodárba értem, ahol egy olcsó hosztelt foglaltam még Alekéknál. Olcsó húsnak legtöbbször híg a leve…

Ez esetben a legtöbbször jött be és még horkolt is a szobatársam… Ezek után ha hosztelba megyek, igyekszem egyszemélyes szobát intézni…. Kialvatlan éjszaka után nekivágtam az orosz határnak.

Július 11.

Ilyen gyönyörű tájakon közeledek Szibéria felé:

Hatalmas síkságok, óriási legelőkkel és számtalan kis tóval. Minden zölddel, burjánzik az élet!

Egyszer csak egy őrült szembe jövő Uazos kacsázik előttem és kézzel lábbal integet, hogy álljak meg….Mivel valami vörös kereszt volt az autó elején, azt gondoltam talán segítenem kellene valamit??? Végül megálltam, mi baj lehet?? Hááááát, a pavlodari motoros klub egy oszlopos tagja ugrott ki az orosz csodából és hevesen érdeklődött az utamról. Nagyon kedves közvetlen srác volt, aki vissza akart csábítani Pavlodarba. Hát sajnos egy napot késett. Szuper lett volna, de én akkor már 80 km-re voltam az orosz határtól és nem akartam visszafordulni. Kaptam egy névjegykártyát, Ő pedig egy matricát, FF és tovább indultunk.

Fáradt volta, így aznap nem csináltam sok képet. Az orosz határátkelés problémamentes volt, bár az útlevelemet nagyon megcsodálták a határőrök…Úgy tűnik nincsenek hozzászokva az európai okmányokhoz… a kazahok persze megint kipakoltattak… biztos féltek, hogy valamit elcsentem a nemzeti múzeumukból… majd egy irodába csalt a kazah határőr és becsukta az ajtót…Milyen és mennyi pénz van nálam??? Mondom egy kevés Rubel meg 50 dollár…. (Mi köze hozzá???) Tegyem ki az asztalra…. Megmutattam neki, a tárcámba, hogy nyugodjon meg, nem halok éhen…. De tegyem ki…. Ostoba!!! Azt gondolta nem tudom mire megy ki a játék?? Már kiokosodtam… Kicsit hangosabban megkérdetem tőle háromszor hogy „Why?? Why?? Why??”… mosolyogtam mellé… kapcsolt, hogy csinál amit akar, tőlem nem kap pénzt… Ha kell most éppen ráérek várakozni, akár egy napot is…. Látta, hogy itt nem lát egy tengét se. „Dáváj”, mondta, majd elhagytam ezt a kedves emberekkel és korrupt hatóságokkal teli országot… Az orosz belépés gyors és nyugodt volt, bár az útlevelemet elvitték egy extra ellenőrzésre, hogy nem hamis-e. UV alatt is átlapozták vagy háromszor… Mondom én, nem minden nap látnak itt magyar útlevelet… ☺

Egy csinos kis szobát találtam szuper áron a határtól nem messze, így ott magaludtam. Kipihenten és frissen ébredtem, jó volt 8 órát aludni.

Július 12.

Ez bizony itt már Szibéria:

Novoszibirszkbe érve egy motormosással indítottam. Már ráfért szegény párára hogy az út porát eltávolítsuk róla. Ebben a kamionmosóban ez a három szorgos orosz srác ezt megtett nekem:

És hogy mit fizettem? Megegyeztünk 150 Rubelben, és 0 lett a vége…. Nem fogadtak el semmit… Kész, ha lett volna a közelben egy bolt, hoztam volna Nekik egy sört, de mivel nem volt, így csak egy matricát tudtam otthagyni.

A mosás után egy plázát találtam, ahol gyümölcsfagyit ettem, jóóó nagy kehelyből hihi, és netet fogtam. Hajnival és Ervinnel beszéltem, akik egy yamaha szervizt kerestek nekem. Mivel a motor még mindig prüszköl egy kicsit, gondoltam megkérdezem mi a véleményük. Végül gyertyát cseréltünk, és a szelephézagot állítottuk be újra. (Almatyban az egyik szívó szelep hézagát kicsit nagyra állítottam 0.15 helyett 0.2 volt) Végignéztük az összes vákuumcsövet és szívócsonkot. A légszűrőt is kimostuk, de semmi rendelleneset nem találtunk… A srácok a rossz üzemanyagra fogták, pedig az utolsó két tankolás már 95-ös benzinből volt. Kirgizben is mentem 95-el és ott is néha beletüsszentett a kipufogóba... Nincs 5letem mitől. Tuti nem szelephézag a gond. Hacsak a dusanbei szelepbecsiszolásnál a szaki el nem rontott valamit…. Mindegy. Olaj nem fogy, kompresszió van, fogyasztás jó… A motorszerelő srácokkal ebédeltem, jófajta makarónit és zúzapörköltet, majd továbbálltam, és egy hosztelt találtam, ahol saját szobám van!!! Juhiiij. A székely srácoknak is ide foglaltam szállást

holnapra, így mehetünk az Ob-ra strandolni. Én ma már felderítettem a terepet:

Nem rossz hely ez a Novoszibirszk. ☺